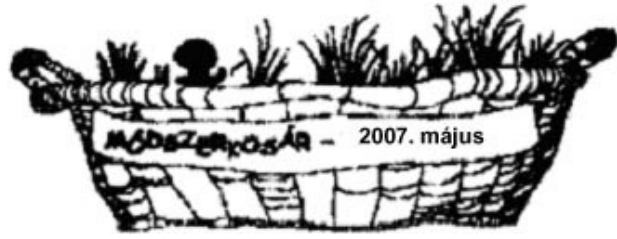

Kedves Tagtársaim!

A kosárkészítés -addig, míg más csinálja- nem is tűnik bonyolult feladatnak. Gyűlnek a cikkek, csak sorba kell őket rakni. Vannak azonban olyan időszakok, amikor, tagtársainktól nem jönnek a cikkek, csak ígéretek vannak, de a vége..... bocs, közbe jött valami.....és itt van a határidő, elegánsan fogalmazva a lapzárta, a kosár meg egyszerűen üres. Ekkor fordulok körön kívüliekhez, és „előveszem” azokat a szülőket, akik mindig előszedhetők, bármiről is legyen szó, és kisegítenek, mert ők már csak ilyenek. Mindig van mondani,- ha kell- írnivalójuk, ötletük.

Az elmúlt kosárba tanítványom édesanyja dobott be valamit, most a papa, Sztanev Bertalan se kosarazott ki. Farsang, avagy átváltozás egy délutánra

Farsang, avagy átváltozás egy délutánra

Farsangi szösszenet

A szülő is ember. Legalábbis sokszor ebbe próbálunk kapaszkodni, amikor huszonnégy órás munkahelyi és otthoni feladatok végzésével telnek hétköznapijaink és hétvégéink. Egy farsangi készülődés azonban egészen más. A szülői kezek a gyermeki kívánságok mögé utasítják a többi feladatot, hogy egy délutánra a képzelet váljon valósággá a kis iskolásoknak.

A gyerekekkel együtt készülő szülők számára a jelmez készítése vagy próbája eleinte még csak feladat, nyomasztó teher, majd a jeles nap közeledtével válik egyre inkább ünneppé, jeles alkalmammá. Megérkezni a farsangra már maga a megkönnyebbülés. Találkozni a hasonló érzésekkel teli szülőkkel és tanárokkal egyre inkább felszabadít az ünnepre.

A közös műsorok, jelmezes felvonulás pedig egészen biztos jelét adják annak, hogy érdemes a farsangi mulatságnak átadni magunkat és elfeledni a készülődés fáradalmait. A szülő is lehet gyerek – egyre jobban magával ragad a farsangi kavalkád. A végső érvet pedig az adja, amikor a tanárok is feledtetik a hétköznapiakat, jelmezbe bújnak és annak a biztos jelét adják, hogy leginkább ők is gyerekek szeretnének lenni.

Gyerekek! Máris megtaláltuk a közös hangot, mert ezen a nyelven valahogy szívesebben értünk, ezért az ügyért szívesebben teszünk. A farsang pedig a legjobb apropó arra, hogy ebben az ügyben tegyünk is valamit. Tanárok és szülők együtt a gyerekekért. Egy szép délután, amire sokáig lehet emlékezni, visszanezi a pillanatokat képek formájában.

Gyermekeinktől egyre inkább azt várjuk, hogy minél gyorsabban felnőjenek, mi szülők – de talán a tanárok is – pedig kolduljuk a pillanatot, amikor önfeledt gyermeki örömmel élhetjük a pillanatot. Nosza farsang bújjunk jelmezbe és vigadjunk. A legjobb az lenne, ha csak a jelmezt vetkőznénk le, a derűt nem. A gyermek pedig még egy kicsit gyermek lehessen, a szülő és a tanár pedig segítség abban, hogy a felnőttkor ugyanolyan örömmel jöhessen el, mint amilyen ezek a gondtalan évek.

Ahogy egy elsős lány apja végignézte az iskolai farsangot, mindezeket láthatta. A lelkes alsósok kicsattanó örömmel vállalták farsangi mulatságos szerepüket, az izguló tanárok lesték, hogy a sok munka sikerré érik-e, a szülők pedig láthatták milyen nagy eseményé lesz a kétkezi segítségük. A nagyobbak inkább a felnőttek szerepeit keresték a jelmezeikbe,

számukra fontos volt a produkció. A legnagyobbak pedig úgy érezték, hogy számukra csak a legnagyobbak szerepe és jelmeze áll jól. A tanárok viszont olyan műsort választottak maguknak, amiben nem kell komolynak lenni, amivel kiválthatják a gyerekek derűjét is.

Érdekes jelmezek ezek, amik nem is takarnak, hanem kifejeznek: a belsőt külsőleg. Erre most sokan kíváncsiak voltunk, de a hétköznapokon, amikor a külsőt nem, csak a belsőt takarja valami, akkor is eléggé érdeklődők leszünk?

Gyermek, szülő és tanárok együtt bújtak a színes szerepekbe, egymás kedvéért, egymás örömeért. Egy elsős szülőjeként érezhettem, hogy egy dermesztően közönyössé váló világban van mentőöv: a közösség. Most éppen egy iskolai közösség, melynek farsangi alkalmán érezhettem, hogy a jó közösség remény arra, hogy gyermekemből egészséges felnőtt lehessen.

Egy elsős apukája.....

..... és egy másik elsős anyukája.

Mobilgyermek

A minap barátnőmmel arról beszélgettem, hogy vajon mikor jön el az az idő, mikor is gyermekeink megteszik első önálló lépéseiket az iskolából hazavezető úton. Ha elérkezett a nagy pillanat vajon, hogyan csillapítható a kedves szülők aggodalma az út megtételére vonatkozóan? A mai gyerekek számára teljesen természetes, hogy telefon is létezik. Emlékezzünk vissza a mi gyermekkorunkban micsoda tolongás volt a telefonnal rendelkező szomszédnál, sőt nem győztük az illatos vasárnapi süteményeket vinni nekik, csak hogy biztosak lehessünk, ha fontos telefonhívást várunk az ő számukat nyugodtan megadhatjuk.

Ma már a mobilszolgáltatók is tudják, hogy hálózatuk volumene elsősorban úgy bővíthető, hogyha a fiatalabb réteget célozzák meg hiszen már a szülőknek, nagyszülőknek, dédiknek is ott lapul a táskájukban a "világmegváltó" kis masina. Á, szóval ez lenne az aggodalom-elhárító-megoldás? Adjunk mobilt a gyermek kezébe? Tényleg jó, ha mobiltelefonnal ellátjuk cseperedő csemetéinket rögtön az önállóság kapujában? Azt hiszem ezen kérdés után sokak fejében felötlik az aggodalom irántam, hogy ez egyáltalán kérdés. Elég csupán egy kicsit a kényelem mögé tekinteni, ahhoz, hogy kiderüljön jogos-e a felvetésem. Tételezzük fel, hogy büszke kis 9 évesünk kezébe nyomjuk a vadi új csilli-villi, fényképezős, extra könnyű és extra kicsi - mellest extra drága - készüléket, belepötyögve a készülékbe anyuci és apuci telefonszámát, baj esetére. Bármiféle probléma közeledtével mit tesz a mi kis drágánk, megnyomja azt a bizonyos gombot, melyre gyors hívként beállítottuk számunkat, és már ontja is magából a megoldandó feladatokat. (Ja és a számot sem szükséges tudni, semmi szükség arra, hogy a kicsi buksiját felesleges adatokkal terheljük, elég egy gombnyomás). Természetesen a gondos szülő azonnal tucatszám megoldási javaslattal áll elő, sőt még ki is választja a szerinte legjobbat és felkéri gyermekét a végrehajtásra. Naná most sem kellett a kicsikének az agyacsckáját tornáztatnia a megoldás kiötlésén - minek mikor anyától készen is kapható.

Ha pedig tényleg azonnali segítséget igénylő katasztrófa következik be, (pl. korosabb és viselkedésben kórosabb ifjancok leütik telefonjáért) hogy tudna a kis áldozat telefonálni.

A mobilhasználat gyermeki előnyeit bemutatva lássuk, mi haszna ebből a szülőnek. A gyermek bármikor elérhető és ellenőrizhető, legalábbis elvben. A gyakorlat azt mutatja, hogy mikor az aggódó ős ellenállhatatlan vágyat érez a gyermekével való kapcsolat létesítésére, a gyermek az ellenkezőjét érzi. A telefon mindenhol van csak nála nem. Ettől a kedves anyák és apák persze még idegesebbek lesznek - legalább lesz esti vitaalap - és percnként csöngetik a kis áldozatot, figyelmen kívül hagyva, hogy egy iskolai futballmérkőzés 2x45

percig tart, tehát a gyermek a szünetet is beleszámítva 105 percig nem fogja a telefont felvenni. Mire végre elérik egymást az éteren keresztül, a szülői haderő átesik egy-két agyvérzésen, szívinfarktuson, s a beszélgetés heves veszekedésbe torkollik, hogy akkor minek is a telefon?

Hát ez az? Kétségtelenül hasznos kis jószág, de azt gondolom fel kell nőni hozzá. Tudni kell, hogy használata anyagi felelősséggel is jár (ugye senki sem gondolja, hogy a hívásrésztvevő a hívott számok többségét a szülők felé kezdeményezett hívások teszik ki) és persze könnyű más szakállára telefonálgatni. A szülő állandó kényszert érez gyermekének ellenőrzésére, ezzel megfosztva őt az önálló cselekedetektől és probléma megoldásoktól. Ha bajba kerül, csak fogja a telefont, nyomja a gombot és megkapja a megoldást. Ez tényleg a haladás útja? Mi lesz az önálló gondolatokkal, a kötelességtudattal, ha mindig kész információkat, utasításokat kap? Hová lesz az egyedül elvégzett "munka öröme"?

Azt gondolom érdemes elgondolkodni azon, hogy valóban szükséges-e alsó tagozatos diákok kezébe mobiltelefont adni vagy érdemes a nehezebb utat választani, miszerint gyermekünk kezébe telefon helyett bizalmunkat adjuk.

Ui.: ja amúgy a mellékesbe én is viszem a telefonomat, csak hogy beszorulás esetén biztos legyen a szabadulás, és ne kelljen a fejemet feleslegesen törni.

Budapest, 2007.04.19.

Pénzváltó Krisztina

És megint a témából ki nem fogyó Barna Panni..., kosarunk állandó fonója, aki most egy nagyon kedves óvodai élményét osztja meg velünk. Az egész történetet végighatja a szeretet, a gyermek, szülő, pedagógus hármasság egységének harmóniája.

Fényképalbum

Az emberi kapcsolatok alakítására, fontosságára szeretnék egy érdekes példát említeni. Az ötlet csak annyiban fűződik hozzám, hogy a mi óvodánkban történt. Én csak észrevettem és elmondom nektek.

Szívesen fogadjuk, ha a gyerekek kis fényképalbumot hoznak be, amit együtt nézegetünk. Ezek a képek általában a kisgyerek családja, látható: a „pocakos” anyuka, majd a születés pillanatai, az első fürdetés, a testvérke érkezése, járnai, majd játszani tanulás, stb. Ismeritek ezeket a kis történelmi távlatot átfogó gyűjteményeket.

Sok mindent lehet megbeszélni az otthoni dolgokról a képek alapján, melyek a szeretetről, összetartozásról, örömről, büszkeségről szólnak. Meg szoktuk vitatni, ki mire hasonlít, mennyiben különbözik szüleitől, testvéreitől, melyek a képek láttán könnyen szembetűnnek. Okosan irányítva a beszélgetést, a belső, jellembeli hasonlóságok és különbségek is szóba hozhatók, inkább a 6-7 évesekkel.

Büszkén újságolják, hogy ugyanazokat az ételeket fogyasztják szívesen apa és a fiútestvér, hogy a nagylány ugyanúgy kedveli a kirándulásokat, mint anya, stb. Mindenkinél szívből kívánok ilyen beszélgetéseket!

Egyik alkalommal Luca, aki már nagyon készül iskolába, érdekes fényképalbummal érkezett. A formája, színe, anyaga, régies illata rögtön megéreztetette mindenkivel, hogy nem mindennapi percek következnek! Luca titokzatosan mosolygott, jó nagy helyet készített,

áttörölte az asztalrészt, megsimogatta kívülről az albumot. Áhítatunkat nem lehetett elrejteni: valami különleges dolog következik!

Ekkor óvatosan felnyitotta a fedelet. Valóban fényképeket láttunk, de nagyon-nagyon régi képeket. Nevek, évszámok sorakoztak a képek mellett. Volt olyan bejegyzés, amelyik az ábrázolt rokon rövid életútját is tartalmazta. A feliratokat Luca olvasta nekünk, az évszámokat is. Igaz, hogy a betűket ismeri, de valójából kívülről mondta, sorolta rokonságát, őseit, elődeit...

Elmondta, hogy a képek többségén látható emberek már nem is élnek! Nagyon sokat közülük Ő már nem is látott, de sok mindent tud róluk. Ámulattal néztük, lapoztuk az oldalakat, mindegyiket óvatosan, lassan! Az album vége felé Luca huncutul szólított meg minket: "de őket már Ti is ismeritek!". Elcsodálkoztunk, hiszen két képen kicsi újszülötteket lehetett látni, és éreztük, hogy nem Luca születési felvételei.

„Apa és Anya, mikor születtek!” - árulta el végtelenül boldogan.

Igen meglepő, szokatlan dolog volt ez így! Ugyanakkor megható, valami gyönyörűségesen bensőséges. Simogatták a többiek is, hiszen eddig egészen máshogyan ismerték Anikót és Szabolcsot, Luca szüleit.

Az utolsó oldalon még egy baba!

Mindenki együtt kiáltotta, hogy „Itt Te vagy!”.

Kerestük a hasonlóságot a régen élt elődök és a maiak között. Majd eltettük az albumot. Luca hazavitte, hogy továbbra is vigyázzon rá. Kíváncsian vártuk a szülők magyarázatát: megismerkedésükkor elhatározták, hogy összegyűjtik elődeik fényképeit, utána-érdeklődnek élettörténetüknek, hiszen jó tudni a régen élt rokonokról, kedves emlékeket sokáig őrizgetni róluk.

Lányuk születése óta fontosabbnak érezték a gyűjteményt. Sokat lehet mesélni, beszélgetni a felvételek láttán gyerekkorról, felnőttek életéről, örömeikről, gondokról. Még a halálról is, ami a gyerekeket riasztani szokta.

Sok minden eszembe jutott e kis óvodai történelemről...

Köszönöm, Anikó és Szabolcs!

Egy fiatalember,
Kinek fantáziája kiapadhatatlan,
Tollat ragadott,
És mert tavaly már megtanult írni,
Egy kis írást alkotott.
Neve ismerősen csenghet nektek,
Mert a neve Czabán gyermek.

A tigris, az oroslán és az egér

Egyszer régen a dzsungelben élt egy oroslán, egy gepárd és egy tigris. Nagyon jólelkűek voltak, megvédték a kisállatokat még a vadászoktól is. Egyik nap otthagyták az erdőt, és bementek a faluba. A falu határában egy őr megállította őket, és megkérdezte tőlük, honnan jöttek, és mi járatban vannak. A tigris így válaszolt: „A dzsungelben élünk jó barátságban a többi állattal. Most be szeretnénk menni a faluba finom husikáért.”

Az őr elmondta nekik, hogy nem messze innen van egy kis bódé, ott vehetnek maguknak húst. A gepárd azt felelte, hogy sajnos nincs egy lyukas garasuk sem. Az őr megsajnálta őket, adott nekik egy keveset. Ebből az állatok vettek jó sok husit. Miközben osztozkodtak, vadászok támadtak rájuk. Erre a három jóbarát akkorát üvöltött, hogy az emberek hanyatt-homlok elmenekültek. Ők pedig visszatértek a dzsungelbe és a husit igazságosan elosztották maguk és a barátaik között. Így volt, mese volt, igaz volt.

A babzsák készítés 12 pontja

Gondolnátok, hogy a babzsák készítés se úgy megy, mint régen? Vagy régen is így ment, csak én most lettem ennek a műfajnak a „tudósa”? Lehet, hogy rajtam kívül ezt eddig is mindenki tudta? Valószínű az óvó néniket nem lepem meg ezzel az írásommal, valószínű ők már óvodás koruk óta ismerik. Mégis közre adom, hátha valaki hasznát veszi.

1. Ha pénzsűkében van óvodád, iskolád, labdaszűkébe kerülsz. MOTIVÁCIÓ
2. Labdaszűkében előbb-utóbb eljutsz a babzsák gondolatához.
3. Ha elképezed, hogy milyen jó lesz a markodban fogdosni, a gondolat adja a méretet is – marok nagyságú legyen!
4. A marok nagyságú anyag kiszabva 10X20 cm + a varrásra ráhagyás.
5. A marokra fogdosás gondolatára elveted a babot, és az apróbb szemű búzát, esetleg kölest részesíted előnyben.
6. A folyosói hirdetőre (nálunk CSIRKE HÍRADÓ a neve) megfogalmazol egy szívhez szóló figyelemfelkeltő felhívást a szülőkhöz, melyben kérsz puha maradék anyagot (lehetőleg pirosat és kéket a jobb és bal kéz begyakorlásához 1. osztályban)
7. Az anyag megszerzése után kiszabsz egy mintadarabot és ismét a faliújságon át megkeresed azt a szülőt, aki szabásban a legjobb.

Valamint!

Vidéki nagyszülőktől már be kellene szerezni a búzát!

8. Hogy mennyit? Babzsákonként egy marokkal. A maradék búza sem vész kárba, elültetjük Luca napján (dec. 13.), hogy karácsonyra legyen az új életet jelképező új búzáink.
9. A búzát csíráltatni kell fagyasztóban, vagy sütőben. Ez a művelet azért fontos, hogy a zsákba be ne penészedjen.
10. A zsákocskák varrása a következőképpen történik:
 - Félbehajtjuk az anyagot, így kapunk egy kb. 10X10 cm-es négyzetet.
 - Két szemközti oldalát megvarrjuk – kapunk egy felül nyitott zsákot.
 - Ezt nem úgy varrjuk össze, mintha tűpárnát szeretnénk, hanem a nyitott rész két végét összeillesztjük.
 - Az illesztéstől a fél oldalt levarrjuk, majd kifordítjuk.
 - A zsákot búzával megtöltjük, majd a másik felét is levarrjuk.
11. Gyerekenként alkothatunk egy, de lehet két zsákot is (egy kéket és egy pirosat).
12. A zsákocskák tárolására keresünk (vagy veszünk) egy csinos kis vesszőkosarat.

Felsóhajtunk – ezzel is végeztünk!

A faliújságon megköszönjük név szerint az alkotóknak a lelkes munkájukat... és jöhet a JÁTÉK és az újabb projekt.

Emri Erika

Mostanság mindenki sűrűn éli a mindennapjait. Nagyon kevés az igazán szabad időnk. Szerencsés az az ember, aki a munkahelyén ha az fárasztó is, de szereti, amit csinál. Úgy gondolom, aki már két- három évtizedet eltöltött napközis nevelőként iskolában, iskolákban, az ezek közé a szerencsések közé tartozik. Hogy mi jó van benne? A változatosság, a játékosság, a mese, a kreativitás. Az alkotás folyamata öröm mindkét félnek: a gyerekeknek, a pedagógusnak, a produktuma még a szülőnek is. Ötleteinket a kollégák közt cserélgetjük. Egy ilyen ötletbörzének adott helyet iskolánk, ahol a kerület napközis diákjainak munkája látható. A kiállítás mintegy 340 kézműves darabból és 6 játékleírásból áll. Készítést érzek arra, minél több embernek megmutassam a gyermeki munkákat. Mivel Módszerkosarunk nem audi, csak vizuális, és a lehetőségeim korlátozottak, ezért csak két bemutatott, kiállított játékkal ismertetek meg benneteket. Lehet, hogy többen is találkoztatok ezekkel, mivel kereskedelmi forgalomban is kaphatók. Köztudott az iskolák korlátozott anyagi helyzete, ezért az ötletes pedagógus ilyenkor összeköti az alkotást és a játékot. A közös „munka” eredménye hol gondolkodást, hol ügyességet fejlesztő játék lesz. Szeretettel ajánlom nektek is.

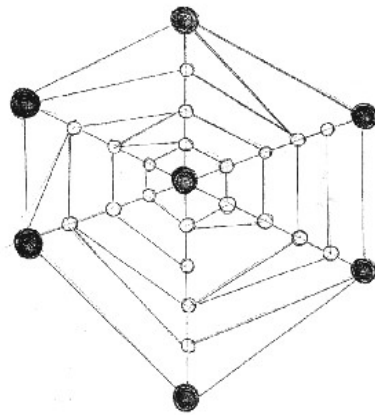
LÉGYFOGÓ

Játékosok száma: 2 fő

Tartozékok: 1 db tábla

5db pók (pl. korongon)

1db légy (pl. korongon)

Cél: A légy feladata hogy kijusson valamelyik szélső mezőre a pókok kiinduló helyére. A pókok feladata, hogy bekerítsék, mozgásképtelenné tegyék a legyet.

Szabály: Az egyik játékos mozgatja a legyet, a másik a pókokat. A légy a középső mezőről indul, ahová a játék során már nem léphet vissza. A pókokat a szélső mezők bármelyikére elhelyezhetjük. Egy lépést tehet a pókfonalon közlekedve a légy, majd egy lépést valamelyik pók.

A mellékelt tábla gyenge utánczata a kiállítottaknak, melyek nagy méretűek. Az egyik kartonból korongokkal, a másik vászonra 12cm-es papírmásé pókokkal és legyekkel készültek.

HORGÁSZ

Játékosok száma: 2-4 fő

Tartozékok: 30 papír hal egy tányéron

2-2 fogpiszkáló és tányérka személyenként.

Szabály: A játékosok egyszerre kezdenek, a halacskákat egyenként rakhatják a két fogpiszkálóval a tányérjukra.

Április 22-e a Föld Napja az egy napos hétvégére, vasárnapra esett. Nem éppen lelkesen hagytam otthon a családomat, és mentem a Pálvölgyi barlang kőfejtőjébe „ünnepelni”. Igaz önként vállaltam-mint tavaly is-, mert szép emlékekkel tértem haza.

A Föld Napját most is a Duna – Ipoly Nemzeti Park szervezte több alszervező bevonásával. Mi, MKNE- sek is szép számmal segédkeztünk. Nem tűnt nagy létszámnak a résztvevő látogatók száma, mégis csalóka volt, mert a családokból és a barátokból szerveződött csapatok kifogyhatatlanul bombázták az állomásokat.

A VESZŐFELISMERÉS állomáson a neveket kellett párosítani a bemutatott vesszőkkel. Volt ott boglárkacserje, bibircses és csíkos kecskerágó, fehér akác, ördögcérna, mogyoró, olajfűz és aranyfa (melyet tévesen aranyvesszőnek, aranyesőnek ismernek).

A HULLADÉKTOTÓ állomáson az alábbi feladatlapot kellett kitölteni.

Hulladéktotó

Karikázd be a helyes választ! Figyelj arra, hogy némelyik feladatra több helyes válasz is van.

1. Melyik a szelektív hulladékgyűjtés helyes megfogalmazása? (1 pont)

- a, Azt a hulladékot gyűjtöm, amit nem tudok máshová kidobni, eltüntetni.
- b, Anyagfajta szerint külön gyűjtjük a hulladékot.

2. Miért helyes a szelektív hulladékgyűjtés? (2 pont)

- a, Mert ha külön gyűjtjük a hulladékokat, akkor később lehet hasznosítani.
- b, Hogy külön szeméttelre kerüljenek, mert mindegyik kezelésére más-más előírás vonatkozik.
- c, Kevesebb szemetet kell elhelyezni a hulladéklerakókban.

3. Mi történik ma a legtöbb hulladékkal Magyarországon, miután a kukáskocsi elszállította! (1 pont)

- a, Elszállítja a legközelebbi erdőszélébe.
- b, Elhelyezik egy hulladéklerakóban.
- c, Hasznosítják.

4. Tippelt meg, hogy hány kilogramm fa szükséges egy kilogramm papír előállításához! (1 pont)

- a, 1 kilogramm.
- b, 2-3 kilogramm
- c, 8 kilogramm

5. Tippeld meg, hogy hány liter vízre van szükség 1 kilogramm papír előállításához! (1 pont)

- a, 50 l
- b, 350- 700 l
- c, 1000 l

6. Válaszd ki az alábbi papírhulladékok közül melyek dobhatók a szelektív papírgyűjtőbe? (2 pont)

- a, kartondoboz
- b, matrica
- c, olajos papír
- d, használt papír zsebkendő
- e, újságpapír
- f, magazin

7. Melyek a veszélyes hulladékok? (2 pont)

- a, a rózsa szűrős nyesevége
- b, maradék festék
- c, eltört üvegpohár
- d, lejárt szavatosságú gyógyszerek

A HOGYISHÍVJÁK állomáson lévő feladatokat (ha jól emlékszem) az egyik tavalyi kosárba már leírtam. Nem akarom ismételni, csupán emlékeztetőül három kérdést kicsípek belőle.

Hogy nevezzük a

- sertések csoportját? Válasz: konda
- muflon szarvát? Válasz: csiga
- szarvas csapatot? Válasz: rudli

Szándékom szerint jövőre is ott leszek.

E. Erika

A kosár hét írásból áll.

Összegezve: egy cikk tagtárstól,
két cikk körön kívüli szülőktől,
egy gyermek írás,
hármat én tettem hozzá.

A zárszámadás nem kecsegtető, húzzatok bele, az ötletbörzére itt az idő. Ha nem is sok, de remélem, mindenki talál magának kedvére való írást. Jó szórakozást!

Emri Erika